

— Εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀξιοῖ νὰ δικάζῃ τὴν βασιλίτσαν τῆς Ἀγγλίας, εἶπεν ἐξακοντί-
σασα κατ' αὐτῶν βλέμμα περιφρονητικόν, δὲν βλέπω
παρὰ ἐχθροῦς καὶ κινεῖνα δικαστὴν δὲν δύναται αὐτοί
νὰ ἐκδώσωσι ἀπόφασιν ἀμεροληπιον καὶ δικαίαν. Τοῦς
ἐξαιρώ.

Καὶ ἀποχαιρέτησάσα μετὰ σεβασμοῦ τὸν βασιλέα,
ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, ὅπου δὲν εἰσῆλθε πλέον, μὴ θελή-
σασα νὰ ἐμμανισθῇ ἐκ νέου. Μετὰ τὴν ἀχωρήσιν
τῆς ὁ βασιλεὺς ἐκήρυξεν, ὅτι οὐδεμίαν εἶχεν αἰτίαν δυσ-
αρτιεῖας ἐναντίον τῆς, ἀλλ' ὅτι ὁ ἔλεγχος τοῦ συν-
ειδότου ἦτο ἡ μόνη αἰτία, δι' ἣν ἐζητεῖ τὴν διάζευξιν.

Οἱ ἐξαρχοὶ προσεκάλεσαν καὶ αὐθις τὴν βασιλίτσαν,
ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὴ δὲν ἀπήντησεν, ἐδιαιώθη ἐρήμη. Εἰς
τὴν ὁλως ἀδικον ταύτην διαδικασίαν, ἐμπεριείχετο τι
γὰρ οἷον καλίστων αὐτὴν τρομερῶν. Τέλος πάντων ἡ δίκη
προσῆγγισεν εἰς τὸ τέλος τῆς. Ἡ Ἄννα Βολένη ἐπι-
στρέφεται εἰς Λορδίνον, ἐβίβζε τὸν Βολσέην δι' ὅλης
τῆς ἰσχύος τῶν θελητήρων τῆς, καὶ γνωστὸν εἶναι ὅτι
ὁ καρδινάλιος ἦτο εὐαίσθητος εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς
διαφορᾶς. Ὁ Ἐρρίκος ἐπερίμενε καθ' ἑκάστην πρωίαν
τὴν ἀπόφασιν, ἥτις ἐμελλε νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν στέψιν τῆς
Ἄννης. Ἀλλ' οἶρνος ὁ καρδινάλιος Καμπέγγιος ἂν
νῆγγειλεν, ὅτι ὁ Πάπας ἐπερύλαξεν εἰς ἑαυτὸν τῆς
ὑποθέσεως ταύτης τὴν διαδικασίαν, καὶ ὅτι τὰ μέρη
προσεκαλοῦντο εἰς Ῥώμην, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου
τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος.

Ὁ Ἐρρίκος ἐξέφερε τὸ πρῶτον βρυχθμούς καὶ βλασ-
φημίας ἐπικαλούμενος ἐκδικήσιν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ
ὑπερτάτου ἀρχαντος τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν περιφρονεῖ
πλέον οὐδ' αὐτοὺς τοὺς κερανοὺς του, διότι ἤδη αὐτὸς
τοὺς ἐξετρενωδόνει. Ἡ Ἄννα, ἥτις εἶδεν ἑαυτὴν ἐκ-
θρονισθῆσαν ἐπὶ σιγῆμιν, ἤρχει νὰ κλαίῃ· ἀλλὰ πόσον
ἰσχυρὰ ἦσαν τὰ δάκρυά της; . . . Τότε ἠγαπάτο, καὶ
ἠγαπᾶτο περιπαθῶς καὶ παρ' ἀνθρώπου, ὅστις ἐμελλε
νὰ ἐκδικήσῃ ἑκάστον δάκρυ τῆς ἐρωμένης του μὲ πο-
ταμούς αἵματος! . . . καὶ τότε ἔλαβε χώραν τὸ ὄρι-
στικὸν σχίσμα μεταξὺ τῶν δύο ἐκκλησιῶν καθ' ἅπασαν
τὴν Ἀγγλίαν. Ὅσοιαν καὶ ὅπως συμφορῶν δὲν ἐ-
γένετο αἴτιος αὐτῆ ἡ βῆξις!

Ἡ Ἄννα εἶχεν ἀνάγκην ἐκδικήσεως διὰ νὰ καθησυ-
χάσῃ τὴν τεταραγμένην ψυχὴν τῆς. Ἡ ἀτατροπὴ
τῶν ἐλπίδων τῆς ἐπέβριπε κάλυμμα ἐπικήθειον ἐπὶ τοῦ
μέλλοντός της. . . Πρὸς τοὺς ἄλλοις οὐδεμίαν ὁδὸν ὑπῆρχε
δι' ἣν νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ σκοτός, τὸ ὁποῖον διεδέχθη τὸ
λαμπρὸν τοῦ θρόνου φῶς. Εἶχεν ἀνάγκην νὰ καταγ-
γαίλῃ ἀνθρώπινον δὲν, διότι τῆ ἐχρειάζετο ἐν θύμα, καὶ
τὸ θῦμα τοῦτο ὑπῆρξεν ὁ καρδινάλιος Βολσέης. . .
Ἡ ἐραίνετο ἀδύνατον πῶς αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ὁ τόσον
ἰσχυρὸς εἰς τὸν σὺλλογον, αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος τοῦ ὁποῖου
ἡ χεὶρ εἶχεν ἐγγίσει τὴν τιάραν, δὲν ἠδύνατο νὰ καταρ-
θώσῃ τὸ πᾶν ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ ἐὰν ἤθελε· καὶ
μῆνες καὶ αἰῶνες ἐπήνεγκον τὴν ἐξπράντισιν τῶν ἐλπί-
δων τῆς. Ὁ Ἐρρίκος ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων
τοὺς ὁποῖους δὲν πρέπει τις δις νὰ προκαλέσῃ εἰς τὴν
ἀποτροπὴν. Ὁ Βολσέης ἦτο εὐνοϊκός, καὶ τοῦτο
ἤρκει νὰ προσεξήσῃ τὴν κατατροπὴν του. . . Ὁ ἔρωσις
ἡ ἡ φιλία τοῦ Ἐρρίκου τοῦ Η' ἦτο κατάρρα! . . .

Ὁ Βολσέης ἐώραξεν εἰς τὸ παλάτιον του τῆς
Ἰόρκης (1), εἰς τὸ παλάτιον ἐκεῖνο πρὸς τὸ ὁποῖον
οἱ μεταγενέστεροι κυριάρχαι τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς
Ἀσίας ἤθελον προσβλεπεῖ μετὰ φθονοῦ θαυμασμοῦ. . .
Ὁ Βολσέης διέμενεν αὐτόθι, ἄφροντις, εὐθυμος διά-
γων βιον τρυφλόν, καὶ πίνων τοὺς οἴνους τῆς Γαλ-
λίας καὶ τῆς Ἰταλίας ἐνὸς χρυσῶν κυλικῶν κεκοσμη-
μένων δι' ἀδαμάντων καὶ πολυτίμων μίλων. . . .
Ἄπειροι θεράποντες, φέροντες τὰ σήματα τοῦ κυρίου
τῶν, περιφέροντο περὶ τὴν αἰθουσαν ἐκείνην τὴν πολυ-
τελῶς ἀλλὰ καὶ φανταστικῶς κεκοσμημένην· νιὰ δεξ
ἐστεμμένοι μὲ ἄθη ἐκατον, ἀρώματα καὶ ἡρωματίζον
τὴν αἰμοσφαῖραν, ἐνθ, εἰς ἀνωτάτην τιὰν στοάν, οἱ
περιφημότεροι μουσικοὶ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Γερμανίας
ἐξετέλουσαν συμφωνίας περιπαθεῖς καὶ θελξικαρδίους. . .

Ἄφροντις δύο ἀνθρώποι ἐπαρουσιάσθησαν ἐνώπιον τοῦ
καρδινάλιου. . . Ἀμφότεροι ἦσαν ἰσχυροὶ εἰς τὸ Ἀγγ-
λικὸν κράτος, ἡ δὲ θεὰ των κατε-ἀράζε κατ' ἀρχῆς
τὸν ἀλαζῶνα ὑπουργόν· ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἦτο ὁ [δοῦς
τοῦ Σουρόλκ, γυναικάδελφος τοῦ βασιλέως, ὁ ἕτερος ὁ
δοῦς τοῦ Νορφόλκ. . .

Εἶχον διαταγὴν νὰ τῷ ζητήσωσι τὴν μεγάλην σφρα-
γίδα.

— Δὲν τὴν παραδίω ἐπὶ προφορικῆ αἰτήσῃ, εἶπεν
ὁ Βολσέης.

Οἱ δύο δοῦκες ἀπεσύρθησαν, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐπα-
νῆλθον φέροντες ἐπιστολὴν τοῦ βασιλέως, ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ
ὁ Βολσέης ἐνεχείρισε τὴν σφραγίδα τοῦ κράτους, ἥτις
πάραιτα ἐδόθη εἰς τὸν Θωμᾶ Μώρ. . .

Δὲν ἐβρέθη λοιπὸν δικαίως, διότι ὁ ἔρωσις καὶ ἡ εὐνοια τοῦ
βασιλέως τοῦτου ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν τὸν θάνατον;

Ὁ Βολσέης ἀπεσύρθη εἰς τινα αὐτοῦ οἶκον τῆς
ἐξοχῆς πλησίον τοῦ Χαμπιγκούρτου. . . Ἡθέλομεν
διεβῆαι τὸν οἰκτεῖρι ἀνευ τῆς μεγάλης χασμερπεῖς
του ἐν τῇ δυστυχίᾳ. . . Ἐκλαίεν ὁ ἄθλιος ὡς παιδίον,
ἡ δὲ ἐλαχίστη ὑπόνοια ἐπανόδου εἰς τὴν προτέ-
ραν τοῦ βασιλέως εὐνοίαν, τὸν ἐβρίπτεν εἰς παραφο-
ρᾶν χαρᾶς. . . Ἡμέραν τινα, ὁ Ἐρρίκος τῷ ἐπεμψε
ἄγγελον μετὰ τινοῦ δακτυλίου, ὅπως τῷ ἀραι-
ρέσῃ πάντα εἰς τὸ μέλλον φόβον. Ὁ καρδινάλιος ἦτο
ἐπιππος διότι ὁ ἀγγελιοφόρος τὸν συνητήσε· ἀφιππευσε
μετὰ σπουδῆς, καὶ γονυπετήσας ἐπὶ τοῦ βορβόρου τῆς
ὁδοῦ ἠσπάσθη τὸ δακτύλιον μετὰ δακρῶν. . .

Καὶ ὅλα ταῦτα ἦσαν τεχνάσματα· διότι τίς ἠδύ-
νατο νὰ ἀγαπήσῃ Ἐρρίκον τὸν Η'. ; . .

Ἀποῦ ὁ Βολσέης ὑπέπισεν εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ
βασιλέως, μία μόνη λέξις ῥηθείσα παρὰ τοῦ Θωμᾶ
Κράμμερ πρὸς τοὺς Ἰησοῦτας τοῦ Κέμπριτζ, ἐδίδαξε
τὸν βασιλέα τί ὄρειλε νὰ πράξῃ. . . Ἡ δὲ λέξις
αὕτη ἦτο τὸ ἀπόρρητον τῆς διαγωγῆς, ἣν ἔπρεπε νὰ
τηρήσῃ. . .

(1) Το παλάτιον τῆς Ἰόρκης, τὸ ὁποῖον ὠκο-
δόμησεν ὁ Βολσέης, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Ἐρρίκος ἐδή-
μιουσεν, καθήνησε παλάτιον τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγ-
λίας. Εἶναι δὲ τὸ καλούμενον White. Hall. Ἰδο
Hume καὶ Cavendish.